



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **H. H., narozen, státní příslušnost**
t. č. v
zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**
sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 2. 2019, č. j. KRPB-10720-40/ČJ-2019-060022-Z,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 15. 3. 2019 (doručenou soudu téhož dne) domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 2. 2019, č. j. KRPB-10720-19/ČJ-2019-060022-Z (dále jen „rozhodnutí o prodloužení zajištění“), jimž bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobce ve smyslu § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o 35 dnů, tj. do 21. 3. 2019, a to

za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“, popř. „dublinké nařízení“).

2. Dne 14. 1. 2019 bylo žalovanou vydáno rozhodnutí č. j. KRPB-10720-19/ČJ-2019-060022-Z, kterým byl žalobce zajištěn podle ust. § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání podle nařízení Dublin III, a to na dobu 33 dnů (dále jen „rozhodnutí o zajištění“).
3. V rozhodnutí o prodloužení zajištění žalovaná zkoumala, zda nadále trvají důvody pro zajištění žalobce a dospěla k závěru, že po zahájení dublinkého řízení byla Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky, oddělení Dublinkého střediska (dále jen „Dublinké středisko“), dne 21. 1. 2019 odeslána žádost o převzetí žalobce do a Lhůta pro odpověď byla stanovena do 4. 2. 2019. Rumunsko i Řecko zaslaly negativní odpověď. V případě rumunské odpovědi bylo Dublinké středisko informováno o probíhajícím řízení mezi a o určení odpovědnosti členského státu za žalobce. Lhůta pro odpověď byla stanovena do 12. 2. 2019. Dne 11. 2. 2019 bylo žalované Dublinkým střediskem zasláno oznámení, dle něhož dne 7. 2. 2019 obdrželo souhlas od
o převzetí žalobce.
4. V průběhu řízení o zajištění žalobce žalovaná zjistila, že žalobce dne 13. 1. 2019 neoprávněně vstoupil a pobýval na území České republiky, čímž naplnil podmínku vážného nebezpečí útěku spočívající v neoprávněném pobytu na území České republiky. Žalovaná dále na základě podání vysvětlení žalobcem zjistila, že žalobce v České republice zůstat nechce, má v úmyslu odjet do, přičemž do se vrátit nechce. Žalobce zároveň nedisponuje finančními prostředky potřebnými pro obživu a ubytování a adresu místa pobytu zde nemá. Dle žalované žalobce svým jednáním prokázal, že nehodlá respektovat právní předpisy upravující vstup a pobyt na území EU. Na základě těchto skutečností taktéž žalovaná uzavřela, že v případě žalobce by nepostačovalo uložení zvláštního opatření. Žalovaná se dále zabývala tím, zdali je předání žalobce potenciálně možné a zdali nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. V České republice žalobce nemá žádné rodinné vazby ani jiná pouta, je zde poprvé. Žalované taktéž není známo, že by Ministerstvo vnitra ČR či jiný ústřední orgán státní správy nebo některý z výkonných orgánů EU vydal závazné rozhodnutí, dle něhož Rumunsko nedodrжуje minimální standardy ochrany základních lidských práv. Stejně tak žalované není znám žádný rozsudek Soudního dvora EU, ESLP či některého českého soudu, z něhož by bylo jednoznačně patrné, že by v Rumunsku docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů o azyl, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Co se týče Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, aktuálně nepožaduje, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Žalobce ani takové konkrétní důvody nemožnosti návratu do neuvedl. Tato tvrzení žalovaná podpořila několika dalšími zdroji – World Report vydané Human Right Watch, Výroční zpráva EASO, informace rumunské nevládní organizace Generatie Tanara Romania, databáze EUROSTAT, informace neziskového výzkumného centra Global Detention Project a Informace Ministerstva vnitra, ze dne 5. 4. 2018. Žalovaná rozhodla dobu zajištění

prodloužit tak, aby v celkovém součtu nepřekročila šest týdnů od vyhovění žádosti o převzetí zpět do, tedy od 7. 2. 2019 do 21. 3. 2019. Podotkla, že tato lhůta bude využita jen v případě, nepodaří-li se předání realizovat v době kratší.

5. Žalobce žalobou brojí proti rozhodnutí o prodloužení zajištění, neboť postup žalované ohledně prodloužení zajištění na dobu šesti týdnů od 7. 2. 2019 byl nezákonný, a to z důvodu, že již před 7. 2. 2019 uplynula dvoutýdenní lhůta pro odpověď na první žádost o převzetí žalobce, konkrétně dne 4. 2. 2019. Oba dožádané státy odpověděly negativně, což mělo mít za následek okamžité propuštění žalobce a nebylo již možné odvozovat šestitýdenní lhůtu k realizaci předání od doručení odpovědi na druhou žádost, která dorazila až po uplynutí dvoutýdenní lhůty od podání žádosti první. Žalobce připomněl, že proces tzv. remonstrace, jímž argumentuje žalovaná v rozhodnutí o prodloužení zajištění, je upraven v čl. 5 odst. 1 a 2 nařízením Komise (ES) č. 1560/2003, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (dále jen „prováděcí nařízení“) a který stanoví, že *„v případě, že dožádaný členský stát po provedení posouzení shledá, že předložené důkazy nezakládají jeho příslušnost, uvede ve své zamítavé odpovědi dožadujícímu státu úplné a podrobné důvody svého zamítnutí. Domnívá-li se dožadující členský stát, že je toto zamítnutí založeno na nesprávném vyhodnocení, nebo může-li předložit doplňující důkazy, může požádat o nové posouzení své žádosti. Tato možnost musí být využita do tří týdnů od obdržení zamítavé odpovědi. Dožádaný členský stát odpoví do dvou týdnů. V žádném případě nesmí tento dodatečný postup přesáhnout lhůty stanovené v čl. 18 odst. 1 a 6 a čl. 20 odst. 1 písm. b) nařízení (ES) č. 343/2003.“* Ostatně také současnému nařízení Dublin III předcházející nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin II“), v čl. 18 odst. 1 a 6 počítalo s odlišnými lhůtami pro jednotlivé fáze dublinského řízení, přesto i v této původní právní úpravě bylo zjevně počítáno s tím, že je třeba dublinské řízení provést v obecných lhůtách.
6. Nařízení Dublin III nahradilo nařízení Dublin II, k vydání nového prováděcího předpisu však nedošlo a zůstalo tak v platnosti původní prováděcí nařízení. Ustanovení čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III neupravuje vliv remonstrace na maximální možnou délku zajištění cizince. Za takové situace je podle žalobce třeba vycházet z prováděcího nařízení, a tedy odmítnout výklad, který by umožňoval prodloužení lhůt pro zajištění cizince nad rámec lhůt uvedených právě čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Podle žalobce tedy v případě zahájení remonstrace nelze prodlužovat zajištění cizince nad maximální limit šesti týdnů. Doba mezi negativním vyjádřením a novou, pozitivní odpovědí (která může podle prováděcího nařízení trvat až pět týdnů), by totiž fakticky prodlužovala dobu zajištění o další úsek, což je s ohledem na explicitní navázání zajištění na dobu pro podání žádosti o převzetí cizince (v délce jednoho měsíce) a pro realizaci předání cizince počítané od explicitního nebo implicitního souhlasu dožádaného státu (v délce šesti týdnů) zcela nepřípustné.
7. Žalobce na základě uvedeného navrhl, aby krajský soud zrušil rozhodnutí o prodloužení zajištění a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

8. Žalovaná k žalobě uvedla, že rozhodným pro stanovení počátku běhu dvoutýdenní lhůty pro odpověď dožádaného členského státu ve smyslu čl. 28 nařízení Dublin III je nikoliv okamžik odeslání, ale okamžik obdržení předmětné žádosti dožádaným členským státem, přičemž lhůta pro její předložení nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu, resp. v tomto případě nalezení shody v systému Eurodac. Členský stát má tedy právo kdykoliv během doby trvání uváděné jednoměsíční lhůty požadovat na podkladě veškerých informací zjištěných nejen v průběhu řízení o zajištění žadatele, ale dodatečně i během této jednoměsíční lhůty jiné členské státy o zpětné převzetí nebo přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu, např. může být dodatečně zjištěno, že se na území některého smluvního státu nachází rodinný příslušník zajištěného žadatele o mezinárodní ochranu. Co se týče ukončení zajištění osob ve smyslu čl. 28 odst. 3 pododst. 4 nařízení Dublin III, je tento akt vztažen pouze k podmínkám nedodržení jednoměsíční lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů. V případě prvotního zajištění žalobce byla délka stanovena od 13. 1. 2019 do 14. 2. 2019, přičemž rozhodným pro stanovení dne ukončujícího dobu zajištění je den, kdy byla zjištěna shoda otisků prstů v systému Eurodac, tj. dne 14. 1. 2019, od kterého pak byla odvozena předmětná jednoměsíční lhůta. Žalovaná byla během této lhůty informována Dublinským střediskem jednak dne 8. 2. 2019 o tom, že řízení o určení odpovědného členského státu nebylo ukončeno, ale naopak stále pokračuje a dále dne 11. 2. 2019 o tom, že dne 7. 2. 2019 souhlasila dožádaná rumunská strana se zpětným přijetím žalobce na své území. Délka doby zajištění žalobce tak v žádné fázi řízení o jeho přemístění nepřesáhla lhůty dané čl. 28 nařízení Dublin III. Žalovaná proto navrhla zamítnutí žaloby.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

9. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
10. Rozhodnutí o prodloužení zajištění krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
11. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci.
12. Dne 13. 1. 2019 provedla žalovaná na základě oznámení IOS Brno na dálnici D2 kontrolu osádky, které bylo již zastaveno za pomoci hlídek Policie a hlídky, dálničního oddělení V tomto vozidle se mimo řidiče nacházelo 8 cizinců, kteří k prokázání totožnosti předložili dokumenty týkající se podání žádosti o azyl v, Lustrací v policejních evidencích bylo zjištěno, že cizincům nebylo vydáno vízum ani oprávnění

k pobytu opravňující je ke vstupu a pobytu na území České republiky. Vzhledem k uvedenému byli cizinci téhož dne zajištěni a eskortováni k dalšímu opatření. Na základě otisků žalobce byla v systému Eurodac nalezena shoda.

13. Dne 14. 1. 2019 byl se žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení, v němž uvedl, že Irák opustil 24. 2. 2018. Z odletěl do, odkud za pomoci převaděčů připlul na člunu do, kde jej chytila policie a zůstal zde asi 9 měsíce. Z pomocí převaděčů pokračoval před do a dále do, kde strávil 2 – 3 dny a potom byl dodávkou odvezen na hranici, kterou překročil opět za pomoci převaděče. V byl kontrolován policií, vrátili ho zpět do, kde byl odvezen do tábora pro uprchlíky. Za pomoci převaděče se opět dostal k hranici. V pro ně mělo přijet domluvené auto, které se ale nedostavilo, tak stopem zastavili vozidlo, jehož řidič za cestu nic nechtěl a slíbil, že je odveze do Do auta jich nastoupilo celkem osm. Uvedené vozidlo bylo následně kontrolováno v České republice. O tom, že je žalobce v České republice, nevěděl. Cestovní doklad mu vzal převaděč v V jej zaevidovali jako žadatele o azyl. Je to jeho první cesta do EU. Cílem jeho cesty bylo Zpátky do se vrátit nechce.
14. Žalobce byl zajištěn na základě rozhodnutí žalované ze dne 14. 2019, č. j. KRPB-10720-19/ČJ-2019-060022-Z, podle ust. § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do, popř. Následného dne bylo Dublinské středisko vyrozuměno o zajištění žalobce. Dle oznámení Dublinského střediska ze dne 21. 1. 2019 byla téhož dne odeslána žádost o přijetí zpět na základě Eurodac hitu do i se stanovenou lhůtou k odpovědi do 4. 2. 2019. Dne 8. 2. 2019 byla žalovaná informována Dublinským střediskem, že obdržel negativní odpověď z obou států, přičemž dodalo, že probíhá řízení mezi a o odpovědnosti členského státu o žalobce s lhůtou pro odpověď do 12. 2. 2019. Dne 11. 2. 2019 pak Dublinské středisko sdělilo žalované, že dne 7. 2. 2019 obdrželo souhlas, přičemž Česká republika má podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin II šest týdnů na realizaci předání žalobce do tohoto odpovědného státu, tj. do 21. 3. 2019. Ze správního spisu se na základě dalších písemností dokládá, že k transferu žalobce mělo dojít dne 20. 3. 2019.
15. Pro posouzení důvodnosti žaloby je rozhodné zodpovězení právní otázky, zda prodloužení doby zajištění žalobce rozhodnutím o prodloužení zajištění bylo v souladu s čl. 28 odst. 3 pododst. 3 a 4 nařízení Dublin III.
16. Právní úprava zajištění v nařízení Dublin III (čl. 28) je přímo aplikovatelným a bezprostředně závazným právním rámcem, v němž se mohou členské státy pohybovat, považují-li za nezbytné použít proti migrujícímu cizinci (státnímu příslušníku třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti), který požádal v některém z členských států EU o udělení mezinárodní ochrany, opatření omezující jeho osobní svobodu za účelem jeho předání do členského státu příslušného k vyřízení jeho žádosti. Podle čl. 28 odst. 3 tohoto nařízení platí, že *„Zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto*

článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.“

17. K tomu je zapotřebí připomenout ještě bod 20 preambule tohoto nařízení, podle něhož platí, že „k zajištění žadatelů by mělo docházet v souladu se zásadou, že osoba by neměla být zajištěna pouze proto, že žádá o mezinárodní ochranu. Zajištění by mělo trvat co nejkratší dobu a podléhat zásadám nezbytnosti a proporcionality. Zajištění žadatelů musí být v souladu zejména s článkem 31 Ženevské úmluvy. Řízení podle tohoto nařízení týkající se zajištěné osoby by měla probíhat přednostně a v co nejkratších lhůtách. Pokud jde o obecné záruky ve vztahu k zajištění, jakož i případně podmínky zajištění, měly by členské státy uplatňovat ustanovení směrnice 2013/33/EU, rovněž na osoby zadržované na základě tohoto nařízení.“
18. Je třeba vycházet z toho, že zajištění žadatele o mezinárodní ochranu by mělo být krajním prostředkem (ultima ratio), jak docílit jeho přemístění podle principů a mechanismů nařízení Dublin III do členského státu odpovědného za vyřízení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.
19. Jak dovodil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, lhůty obsažené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III představují maximální limity pro trvání zajištění cizince, jakkoliv toto ustanovení nemluví přímo o maximální době trvání zajištění. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku výslovně uvedl, že „Citované ustanovení nestanoví explicitní maximální dobu trvání zajištění cizince. Ve svém prvním pododstavci stanoví obecně, že zajištění musí být co nejkratší. Kromě toho však ve svém pododstavci čtvrtém uvádí, že cizinec nesmí být zadržován po marném uplynutí lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, respektive po marném uplynutí lhůty pro realizaci přemístění. Z těchto dvou lhůt tak nařízení implicitně činí zároveň maximální doby trvání zajištění. Ve světle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu je pak nutno tyto maximální doby respektovat již v rámci stanovení doby zajištění cizince v rozhodnutí o jeho zajištění (popř. prodloužení doby trvání zajištění). Nepostačuje spoléhání se na to, že správní orgán v případě uplynutí lhůt dostojí své povinnosti podle čl. 28 odstavce třetího, pododstavce čtvrtého nařízení Dublin III a cizince okamžitě propustí. Jeho pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o zajištění (popř. o prodloužení doby trvání zajištění) by totiž i v takovém případě mohlo sloužit jako titul k dalšímu omezování osobní svobody cizince. Již samotná potencialita takového stavu, který by byl zjevně v rozporu s čl. 28 nařízení Dublin III, by způsobovala nezákonnost rozhodnutí o zajištění (popř. prodloužení doby trvání zajištění).“
20. Krajský soud nejdříve přisvědčuje žalobci v tom, že přijetím nařízení Dublin III nedošlo k derogaci prováděcího nařízení. Totéž ostatně konstatoval Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“) v bodě 73 rozsudku ze dne 13. 11. 2018, ve spojených věcech C-47/17 a C-48/17 (dostupný z www.curia.europa.eu), kde uvedl, že „[v]zhledem k tomu, že účelem prováděcího nařízení je v souladu s bodem 1 jeho odůvodnění zajistit účinné provádění nařízení Dublin II, které bylo zrušeno a nahrazeno nařízením Dublin III, musí být toto ustanovení (č. 5 odst. 2 prováděcího nařízení, pozn. soudu) vykládáno v souladu s ustanoveními nařízení Dublin III a s jeho cíli.“

21. V případě lhůty podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III se jedná o stanovenou dobu, během které musí být realizováno přemístění cizince z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu, neboť předmětná doba šesti týdnů je stanovena k realizaci přemístění do příslušného státu, tj. do státu, jehož příslušnost již byla definitivně určena podle jiného ustanovení nařízení Dublin III. Žalobci tak nelze přisvědčit v tom, že by se měla maximální doba pro realizaci přemístění cizince do příslušného členského státu odvíjet od sdělení negativní odpovědi dožádaného členského státu, neboť v takovém případě nelze o dožádaném členském státu bez dalšího uvažovat jako o příslušném členském státu. Dožadující členský stát totiž stále disponuje možností podat žádost o nové posouzení dle § 5 odst. 2 prováděcího nařízení (citováno při rekapitulaci žaloby), a to ve lhůtě 3 týdnů od obdržení prvotní zamítavé odpovědi. V případě, že dožadující členský stát takovou žádost podá, vznikne dožadovanému členskému státu povinnost odpovědět na ni do dvou týdnů. Pokud marně uplyne uvedená dvoutýdenní lhůta pro odpověď na žádost o nové posouzení, nebo kdy je včasná nová odpověď dožadovaného členského státu opět negativní, lze uzavřít, že dožadovaný stát není příslušným státem.
22. Podle uvedeného rozsudku SDEU ze dne 13. 11. 2018 ve spojených věcech C-47/17 a C-48/17, „je třeba čl. 5 odst. 2 třetí věty prováděcího nařízení vykládat v tom smyslu, že uplynutím dvoutýdenní lhůty pro odpověď stanovené v tomto ustanovení definitivně končí dodatečný postup nového posouzení, ať již dožádaný členský stát v této lhůtě na žádost dožadujícího členského státu o nové posouzení odpověděl či nikoli. Dožadující členský stát proto musí být považován za příslušný k posouzení dané žádosti o mezinárodní ochranu, ledaže má ještě k dispozici čas nezbytný k tomu, aby mohl v závazných lhůtách k tomu stanovených v čl. 21 odst. 1 a čl. 23 odst. 2 nařízení Dublin III podat novou žádost o převzetí nebo o přijetí zpět“ (body 86 a 87 rozsudku). Podle čl. 5 odst. 2 prováděcího nařízení může dožadující členský stát požádat dožadovaný členský stát o přehodnocení dřívější zamítavé odpovědi a o nové rozhodnutí (remonstraci). Za takové situace musí být ustanovení čl. 28 odst. 3 pododst. 3 nařízení Dublin III vykládáno tak, aby remonstrační proces, který může trvat v součtu až pět týdnů, nekolidoval s šestitýdenní lhůtou pro realizaci přemístění. Pokud je tedy šestitýdenní lhůta podle čl. 28 odst. 3 pododst. 3 nařízení Dublin III určena k přemístění cizince do příslušného členského státu, není případně zahájený remonstrační proces dle čl. 5 odst. 2 prováděcího nařízení součástí procesu realizace přemístění cizince a nemůže tak v jeho průběhu započít ani plynout lhůta pro přemístění. Z uvedeného proto vyplývá, že zamítavou odpovědí dožádaného členského státu nemůže být založen běh doby šesti týdnů pro realizaci přemístění žalobce. Tato doba začne běžet až ve chvíli, kdy je příslušnost členského státu určena.
23. Krajský soud k předmětnému závěru dospěl v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019, č. j. 2 Azs 263/2018-17 (dostupný na www.nssoud.cz), týkajícího se obdobných skutkových okolností, v němž se podává: „Nejvyšší správní soud na základě souhrnu výše uvedených úvah dospěl k závěru, že je-li příslušný orgán Policie České republiky požádán Ministerstvem vnitra o prodloužení zajištění cizince dle § 129 odst. 1 a 6 zákona o pobytu cizinců z důvodu využití postupu dle čl. 5 odst. 2 prováděcího nařízení (tzv. remonstrace), nesleduje takové rozhodnutí o prodloužení zajištění cíl realizaci přemístění, nýbrž určení příslušného státu k přijetí cizince zpět. Ustanovením čl. 28 odst. 3 pododst. 3 dublinského nařízení daná lhůta šesti týdnů pro realizaci přemístění cizince neslouží k omezení délky zajištění ve fázi určování členského státu příslušného k přijetí cizince zpět, a proto se její začátek neodvíjí od data obdržení zamítavé odpovědi dožadovaného členského státu; odvíjí se naopak od skutečností explicitně vyjmenovaných v čl. 28 odst. 3 pododst. 3 dublinského

nařízení, a sice od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. tohoto nařízení. Namítal-li tedy stěžovatel, že žalovaná pochybila, když jeho zajištění trvalo déle než šest týdnů od sdělení zamítavé odpovědi Slovenské republiky na žádost o přijetí stěžovatele zpět, je tato námitka nedůvodná.“

24. Krajský soud konstatuje, že v projednávané věci byla podána žádost o zpětné převzetí žalobce do i dne 21. 1. 2019 se stanovením lhůty pro odpověď do 4. 2. 2019. Dne 7. 2. 2019 byl dán souhlas s přijetím žalobce Česká republika měla na realizaci předání žalobce do odpovědného členského státu v souladu s uvedeným ustanovením nařízení Dublin III dobu šesti týdnů od akceptace žádosti, tj. do 21. 3. 2019. V daném případě tak nedošlo k nezákonnému prodloužení doby zajištění a rozhodnutí o prodloužení tajištění bylo vydáno v souladu s nařízením Dublin III. Počátek šestitýdenní lhůty pro přemístění totiž nelze vztáhnout k negativní odpovědi Rumunska, nýbrž, v souladu s čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, k okamžiku implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět, ale ode dne souhlasu dožádaného státu s přijetím žalobce. Krajský soud tak uzavírá, že rozhodnutím o prodloužení zajištění nedošlo k překročení lhůty pro zajištění, jak předpokládá čl. 28 nařízení Dublin III.
25. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalované neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a ust. § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 téhož zákona. Vydáním rozhodnutí o prodloužení zajištění tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, zákona o pobytu cizinců ani nařízení Dublin III, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
26. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 1. dubna 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně